

den eneste, men det er en af dem, der har været udsultet. Den overlever endnu som et demonstrationsprojekt, og den overlever, fordi der bl.a. har været en stor privat investor, nemlig Jørgen Mads Clausen fra Danfoss, der har skubbet penge i den. Men når man ser på, hvordan der er lovgivet, er der bare lovgivet fuldstændig firkantet, sådan at alle vedvarende energiteknologier kan få det samme pristilskud under udviklingen, lige meget hvilken vedvarende energiteknologi der er tale om. På den måde får man aldrig den udvikling. Man er nødt til at have et system, hvor man sikrer stabile rammer over en lang periode, så investorerne og udviklerne er sikre på, at de her bliver understøttet i at skabe hele kæden fra forskning til markedsmodning og undgå det dødens gab, som man taler om, og som rigtig mange teknologier bliver kvalt i. Ellers vil vi ikke blive det, som statsministeren kaldte en grøn eksportnation. Det bliver vi ikke uden de her systemer og uden et stærkt hjemmemarked. Så får vi nok udviklet noget, men vi får udviklet alt for lidt.

Kl. 10:55

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører vedrørende F 19.

Kl. 10:56

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har en drøm om et Danmark, der er fri for kul, olie og gas – et Danmark, der har bidraget til at løse og håndtere den globale klimakrise, og et Danmark, der har gjort det godt for sig selv. Det er en omstilling af historiske dimensioner. Det er en omstilling, som vores demokrati skal håndtere, og som sker i et ubrydeligt samspil med alle lande i verden.

2050: Det er et ambitiøst, men også et realistisk mål for at virkeliggøre drømmen om et Danmark, som er fri for kul, olie og gas. Det lyder ambitiøst, og det er det selvfølgelig også. Men omstillinger af den type er set før, og vi vil se det igen.

Der 41 år til 2050. Det er præcis lige så længe, som jeg har levet, og de 41 år har bragt enorme forandringer. Da jeg blev født, var en mobiltelefon noget meget, meget eksklusivt, som dyrlægen havde for at kunne ringe i helt ekstraordinære tilfælde. Telefonnummerne var sekscifrede, når man ringede lokalt, hvilket man som regel gjorde, fordi det var meget, meget dyrt at ringe helt til Sjælland. I dag har hjemløse mobiltelefo-

ner, som oplades ved solceller. Og langt, langt uden for hovedfærdsel kan man selv i de mindste afrikanske landsbyer finde en mobiltelefon og et tv, hvor man kan følge med i de mest gængse amerikanske serier. Da jeg var barn, var der ikke noget internet. Man måtte i banken – og det inden klokken 15 – og på stationen for at købe en togbillet, selv om jeg nu nok gad vide, om ikke togene var lige så forsinkede dengang. Det er måske en af de ting, der ikke har forandret sig så meget. I dag har vi internet, i dag kan vi følge begivenheder, mens de sker, på hele kloden, fra hele kloden. Jeg fik min første pc – jeg tror, det var en Commodore med sort skærm og gule prikker – da jeg var omkring de 20. I dag har en 3-årig en Nintendo med en farveskærm, der er langt, langt bedre end det sort-hvide tv, som mine forældre fik, da jeg var i børnehavederen. Da jeg blev født, havde den første mand netop været på Månen, og der var ikke noget, der hed rumturisme. Det er der i dag. Rumfærgen flyver, hvis du har penge nok. Vindmøller – ja, det var vist det, man kan kalde for en begyndende hippiefantasi. Nu står de både på vestkysten og i Københavns havn, og fra min plads dernede i Folketingssalen kan jeg se vindmøllerne snurre derude osv. osv.

Ser jeg 41 år tilbage på forandringskraften og iverigdommen, ser jeg med fortrøstning og realisme på de 41 år, vi har til at virkeliggøre drømmen om et Danmark, der er fri for kul, olie og gas. Jeg forstår godt, at regeringen er glad for energiaftalen. Det er vi også, ellers havde vi ikke indgået den. Vi er selvfølgelig ærgerlige over regeringens ønske om at ophæve kulstopet. Det trækker den forkerte vej, den sorte vej, og derfor er fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål jo selvfølgelig også et af de helt centrale og relevante som en prøve på regeringens intentioner: Skal vi have flere kulkraftværker? Ja eller nej?

Det, der var det ærgerlige ved energiaftalen, var, at regeringen ikke ville sætte mål. Næ, næ, det er ikke nu, det er, når vi laver transportaftalen. Så lavede vi transportaftalen. Og jeg forstår godt, at regeringen er glad for transportaftalen. Det er vi også, ellers havde vi ikke indgået den. Det ærgerlige er bare, at regeringen ikke ville sætte mål. Næ, næ, det er, når vi kommer til næste aftale. Nu er vi så kommet til den næste aftale, og jeg forstår godt, at regeringen er glad for sit oplæg til ny landbrugspolitik – det, de kalder »Grøn Vækst«. Det er landbruget vist også. Men mit bud er, at regeringen heller ikke her vil sætte mål. I hvert fald har den ikke gjort det.